

Jsoucí a možné

Aplikace na „událost“:

Na svém začátku je celé událost možná, ale postupně se uskutečňuje. Ve svém průběhu je událost jednak možná (to je její budoust), jednak skutečná (je to jen její aktuální jsoucnost, nebo i její bylost?). Jak označíme bylost události, budeme-li „skutečné“ redukovatě chápat jako „aktuálně skutečné“?

„Možná jsoucnost“ různých fází budousti není pro všechny fáze stejná, ale musíme předpokládat, že tyto fáze jsou v nějakém pohybu, i když ještě nejsou aktualizovány v tom kterém uskutečňování. Podobně, i když zároveň odlišně, se to má s různými fázemi bylosti, které se s postupem uskutečňování celé události, stávají stále „bylejšími“ (a minulejšími, tj. staršími).

Náš myšlenkový experiment vlastně spočívá v tom, že nejprve ustavíme a zavedeme pojem „události“, což znamená, že předběžně ustavíme intencionální model události, a pak budeme pokusně zavádět tento pojem do některých (jen vybraných!) aristotelských souvislostí. Tak např. dáme Aristotelův výměr pohybu jakožto uskutečňování možného do souvislosti s „událostmi“: událost totiž nemá v sobě nic, co by se neměnilo, žádnou „substanci“. A přesto je integrovaná, je to jedna událost.

(Písek, 181012-2)¹